

နီကိုရ်

ကျွန်တော်နှင့်
မိက်ကွင်းပေါ်မှ ...

အလွဲများ

မင်းအဖေ ဆုံးပြီ

မနက်မိုးလင်းတော့ ကောင်းကင်ကြီးက ဆေးပြီးသား အပြာရောင် ပန်းကန်တစ်ချပ်လို ကြည်လင်တောက်ပပြီး တိမ်ငြိမ်ထုတွေနဲ့ မို့ ရာသီ ဥတု ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

ရာသီက မိုးရာသီကြီးမှာ ရိုက်ရတာဆိုတော့... ကျွန်တော်တို့ ကင်မ ရာတွေထဲက အရပ်တစ်ရပ်မှ မဝင်အောင် လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ ကောင်းကင်ကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ Producer မျက်နှာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး မျက်နှာ မသာယာတာထက် ကောင်းကင်မျက်နှာ မသာယာမှာ ပိုကြောက်ကြရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။

သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ ရန်ကုန်မိုးဆိုတာကလည်း ပြောလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခု... သာယာနေပေမယ့် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ချက်ချင်း Lightin ဂ ပျောက်၊ မိုးစက်တွေ တုန်းတုန်း ကျချင်ကျလာတတ်တာမျိုးမဟုတ်လား...။ ဒါကြောင့် မို့ ဒါရိုက်တာ တော်တော်များများက မိုးတွင်းဆိုရင် ရန်ကုန်ကိုရှောင်ပြီး မိုးပါးတဲ့ (သို့မဟုတ်) မိုးလုံးဝ မရွာတဲ့ မန္တလေး၊ ဒါမှ မဟုတ် ပုဂံ၊ ပုပ္ပား၊ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်တွေကို တက်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကတော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို မလွန်ဆန် နိုင်စွာဘဲ ရန်ကုန်မှာ ရိုက်ကြရတယ်။ ကန်တော့ပွဲတွေ ဘာတွေ ထုံးစံအတိုင်း ပေးကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... မိုးကတော့ ရွာချင်ရွာတာပါပဲ။ ဘာ

မှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

မိုးရွာလိုက် ရိုက်ကွင်းနားလိုက်၊ မိုးတိတ်လိုက် ဆက်ရိုက်လိုက်နဲ့ ပဲ ကားပြီးဖို့ တစ်ရက်စာ... ခြောက်ခန်း လောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကားရဲ့ မင်းသားက ကျွန်တော်ရေးနေကျ လွင်မိုးပါ။ မင်းသမီးက မေသန်းနုပါ။ ကျန်တဲ့ အခန်းခြောက်ခန်းက ရွာက အခန်း ကလေးတွေပါ။ ဇာတ်လမ်းအရ မင်းသား မြို့မရောက်ခင် ဆိုပါတော့...။ ကျွန်တော်တို့ ဗီဒီယိုမှာ ရွာတို့ ၊ တောတို့ အခန်းကလေးတွေဆိုရင် သွား ရလည်း လွယ်ကူ၊ ရွာနဲ့ လည်း အတော်တူတဲ့ သံလျင်ဘက်မှာ ပဲ သွားရိုက်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။

သံလျင်မြို့... နာရီစင်နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစခန်း ကျော်တာနဲ့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကအစ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားတာပါ။ စပါးပင်တွေ ရှိတယ်၊ ရွာလမ်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ တောတန်း၊ စမ်းချောင်း၊ နွားလှည်း၊ ကောက်ရိုးပုံတွေနဲ့ အေးမြတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးတွေ အများကြီးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကွင်းကတော့ အဲဒီထက် အများကြီးဝေးတဲ့ ပါဒကြီးဘုရား နောက်ဘက်က ရွာလေးမှာ ရိုက်ကွင်း တည်ထားကြတာ ပါ။ မနက်... ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ကတည်းက ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ ။ ရာသီဥတုက ကောင်းနေတာကိုး...။ စက်အဖွဲ့တွေ၊ Side Part သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆူညံပြီး သံလျင်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သုဝဏ္ဏ-သာကေတ တံတားကြီးပေါ်ရောက်တော့ နေရောင်က ဝင်းပြီး အိနေတာပဲ။ မိုးဆိုတဲ့ အရိပ်အရောင် ဘာမှ ကို မတွေ့ရပါဘူး။

ရှုတင်မန်နေဂျာကလည်း တံတားကြီးပေါ်ဖြတ်တုန်း လှမ်းတွေ့ရတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ကားရှေ့ခန်းက ကျွန်တော့်နံဘေးကနေ လက်အုပ်

ချီ မျက်စိမှိတ် ဆုတောင်းပေါ့လေ...။ သူ့ဆုတောင်းကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာပါစေ... ဆိုတာကိုပါရမယ်။

ကျွန်တော်လည်း လက်အုပ်မချီပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ သူ့အတိုင်း ရှိပါတယ်။ ကားရိုက်တာလည်း ကိုးရက်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို ပြီးချင်နေပါပြီ။ ကားတစ်ကား ရိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုရေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုံးစုံ ပြီးသွားပြီဆိုရင် တာဝန်ကလွတ်ကင်းသွားတဲ့ ပေါ့ပါးမှုကိုရတဲ့ အရသာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ...။ မပြီးမချင်း ဒီတာဝန်ကို စိတ်ထဲမှာ ထိန်းထားရတာကိုး...။

ဒီကားပြီးသွားလို့ နောက်သုံးလေးရက်နေရင် ဒီမင်းသား၊ ဒီစက်အဖွဲ့နဲ့ ပဲ နောက်တစ်ကား ပြန်ရိုက်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီတာဝန်ကို ပြီးချင်တာကတော့ တကယ်ပါပဲ။

သံလျင်ရောက်တော့ မင်းသား၊ မင်းသမီး ခဏလေးစောင့်ပြီး ရိုက်ကြတာပါပဲ။ ပါဒကြီးဘုရား အနောက်ဘက် ရွာကလေးမှာ ပါ... ။ မင်းသားက မင်းသမီးကို ရွာသဘာဝ လူပျိုလှည့်တာတို့ ၊ မင်းသမီးနဲ့ ညောင်ပင်အောက် ချိန်းတွေ့တဲ့ အခန်းတို့ ၊ နွားလှည်းမောင်းတဲ့ အခန်းတို့ ပေါ့လေ...။ လိုအပ်တဲ့ ရွာသားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ငှားထားတဲ့ Side Part တွေရယ်၊ စက်အဖွဲ့က မီးသမား မှန်သမားတွေရယ်၊ ရှုတင်မန်နေဂျာတောင်မှ မနေရပါဘူး၊ ဝင်သရုပ်ဆောင်ရတာပါပဲ...။ ကျွန်တော့်တောင် အတင်းပြောကြပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် လက်ကာပြီး ပါဒကြီးဘုရားဘက် ထွက်ပြေးရတယ်။

ရာသီဥတုက တစ်မနက်လုံး OK ပါ။ မိုးတွင်းနေသာတဲ့ အခါ ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိုနေတော့ တော်တော် ရိုက်လို့ ကောင်းတဲ့ Lighting ကို ရလေ့ရှိပါတယ်။ ရုပ်ရှင်စကားနဲ့ ဆိုရင်တော့ Lighting က အိနေတာပဲ

ပေါ့ဗျာ။

နေ့လည် တစ်နာရီလောက်ကျတော့ မိုးတိမ်က ရုတ်တရက်မှောင်
လာတယ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းစားဖြုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ရင်တမမနဲ့ မော့
မော့ကြည့်ရတာပေါ့။ ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း ရှင်ဥပဂုတ္တပွဲကို ဖယောင်း
တိုင်တွေ ဘာတွေ ပြေးထွန်းပေါ့လေ။ ရိုက်စရာအခန်းက လေးခန်း
လောက်ပဲ ကျန်တော့တာ မဟုတ်လား။ မိုးဖျက်လိုက်ရင် ပြဿနာတွေ
က တန်းစီပြီး တက်လာနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးလေးခန်းနဲ့ သံလျင်ကို ပြ
န်လာရမယ်။ ရှုတင်စရိတ် ထပ်ကုန်မယ်။ စက်အဖွဲ့တွေကို ဂျူတီတိုး
ပေးရမယ်။ Producer မျက်နှာပျက်ရင် သူစိတ်ညစ်ရမယ်။ ဒါထက်ဆိုး
တာက မင်းသား၊ မင်းသမီး တစ်ယောက်ယောက်က နောက်နေ့ နောက်
တစ်ကား ချိတ်ပြီးသားဆိုရင် မင်းသားမင်းသမီးပြန်ရဖို့ အနည်းဆုံး ဆ
ယ်ရက်တစ်ပတ် စောင့်ရတော့မယ်။ သူကလည်း ဒီကားပြီးတာနဲ့ ထိုင်
နေလို့ ရတာမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ကားကို နောက်မင်းသား၊ နောက်ဒါရိုက်
တာနဲ့ ဆက်ပြီး မန်နေဂျာရဦးမှာ ဆိုတော့ သူဟိုကား ရိုက်မပြီးသေးခင်
မင်းသားက လက်ကျန်ဖြတ်ဖို့ ရက်ပေးလိုက်ရင် ဟိုဘက်ကိုလည်း ဟို
ဘက်အရှိန်အရ ဖြတ်လို့ မရ၊ ဒီဘက်ကိုလည်း ဒီဘက်ပြဿနာအရ
မပြေးလို့ မရဆိုတော့ သူတော်တော်ကို ဒုက္ခရောက်တော့မှာ ။

ဒီတော့ (၃၁) ဘုံမှာ အလုပ်အရှုပ်ဆုံး ရှုတင်မန်နေဂျာများ ဟာ သော
က်တာ စားတာ အပထား... ဘုရားတရားလည်း မြဲကြပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်၊
ဆရာတွေအပေါ်မှာ လည်း အယုံအကြည် ထားကြပါတယ်။ ဂါထာ
တော်တော်များများ လည်း အလွတ်ရကြပါတယ်။ နယ်တွေဘာတွေ
ထွက်တဲ့ အခါ နတ်ကွန်း နတ်စင်တွေတာနဲ့ ကားရပ်ရပ်ပြီး ကန်တော့
လွန်းလို့ ရှုတင်မန်နေဂျာပါတဲ့ ကားများ တက်စီးမိရင် ခရီးဖင့်တတ်ပါ
တယ်။

အခုလည်း မန်နေဂျာရဲ့ ဂါထာတန်ခိုးလား ဘာလားတော့ အသေအချာ မသိပေမယ့် ရာသီဥတုက အုံ့နေရာက နှစ်နာရီလောက်မှာ အရင်အတိုင်း ပြန်ကြည်လင်လာတာနဲ့ ဆက်ရိုက်ကြတယ်။ အားလုံးလည်း ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ တစ်ခန်းပြီးသွားတိုင်း ပြီးသွားတိုင်း လူတွေရင်ထဲက ဖိစီးမှုကလည်း လျော့လျော့လာတော့ ရိုက်ကွင်းက ဆူညံပြီး တက်တက်ကြွကြွနဲ့ တော်တော်ပျော်ဖို့ ကောင်းလာပါတယ်။

နောက်ဆုံးဇာတ်လမ်းအရ တစ်ခန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကျန်တဲ့ အခန်းကလည်း အခန်းတိုကလေးပါ။ မင်းသားရဲ့ အဖေဆုံးကြောင်း ရွာထဲက ရွာသားတစ်ယောက် က မင်းသားကို လာပြောတဲ့ အခန်းတိုကလေးပါ။ ဗီဒီယို ထဲမှာ စက္ကန့် (၂၀) လောက်ပဲ ရှိတဲ့ အခန်း။ ရိုက်ရင်တော့ မီးချိန် Camera Walk ဘာညာနဲ့ ... နာရီဝက်လောက် ပါပဲ။ ကျန်တဲ့ လူတွေတောင်မှ ရှုတင်ကားပေါ်ကို အပြန်ခရီး အတွက် နေရာတွေ ဘာတွေ ဦးနေကြပါပြီ။

ဒါရိုက်တာက တော်တော်နဲ့ အဲဒီအခန်းကို မတည်ပါဘူး။ အချိန်ကလည်း လေးနာရီလေးဆယ့်ရှစ် လောက်ရှိနေပါပြီ။ ရိုက်လိုက်ရင် ဘာမှ မကြာတဲ့ အခန်းဆိုတော့ Camera Man တွေတောင် စိတ်မပူပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ရိုက်ကွင်းက ခုထိမတည်သေးဘူး။

ခဏကြာမှ ဒါရိုက်တာက အနားကပ်ပြီး သူ့ အခက်အခဲကို ပြောပြတယ်။

"နီကိုရဲ့... မောင်မိုးကို အဖေသေကြောင်း လာခေါ်မယ့် ရွာသားတစ်ယောက် မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ... လုပ်ပါဦး"

"ဟာ... စက်အဖွဲ့က တစ်ယောက်ယောက် မရဘူးလား"

" မရဘူး ကိုရဲ၊ ငါ အကုန်ထည့်ရိုက်ထားပြီးပြီ။ ဟိုဘက်ရွာက လူတွေအဖြစ် ထည့်ရိုက်ထားတာ..."

ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဇာတ်အရ ဟိုဘက်ရွာက လူတွေက မောင်မိုးကို လာပြေးခေါ်လို့ မရဘူး။ သူတို့ ရွာက မင်းသမီးကို မောင်မိုးက ကြိုက်တာဆိုတော့ သူတို့ နဲ့ တည့်မှ မတည့်ကြတာ...။

"ကိုဟိန်းမင်းတို့ ရော..."

"ပြန်သွားပြီကွ၊ သူတို့ အခန်းပြီးတာနဲ့ ဟိုဘက်ကား ရှိလို့ ဆို နှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ပြန်သွားတာ။ လုပ်ပါဦးကွာ... ဘာမှ မဟုတ်တာလေးနဲ့ ..."

ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါရိုက်တာတောင် စီစဉ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး။ မင်းသားကတော့ ဘာမှ မသိတဲ့ ပုံစံပဲ...။ ကောက်ရိုးပုံနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ နွားလှည်းကို ဟိုကိုင်ကြည့် ဒီကိုင်ကြည့်နဲ့ ...။ ပွတ်လုံးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နွားလှည်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ရွာထဲက ကားရိုက်တာကို လာကြည့်ကြတဲ့ လူကြီးတွေ၊ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေကလည်း ခြံစည်းရိုးမှာ လေးငါးဆယ်လောက် တိုးဝှေ့လို့ ပေါ့။

"Lighting ကလည်း သိပ်မလွယ်တော့ဘူးကွ၊ မိုးသားက တက်လာနေပြီ။ လုပ်ကွာ... မင်းပဲ ဒီတစ်ခန်းကို..."

"အာ...ကျွန်တော်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဗျ"

"ဟာကွာ... လုပ်ပါကွာ၊ ဒီဟာလေးကို ငါတို့ အခက်အခဲလည်း မင်း.. သိရဲ့ သားနဲ့ "

ထုံးစံအတိုင်း တစ်မနက်လုံး ထွက်ပြေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ် မြားဦး ကလေးလေးဖြစ်ပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူများ တွေကိုသာ အိုက်တင် ဘာညာ သင်လိုက်ရေးလိုက် လုပ်နေတာ...ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်တောင်မှ အမြဲတမ်း ရှက်ရှက်နေတတ်တဲ့ ကောင်...။ လုံးဝမဖြစ်။

"ကျွန်တော်ကတော့ မရဘူးဗျာ...။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်၊ ဟိုမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်တော် စည်းရုံးပေးမယ်။ စိတ်ချ...ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒါရိုက်တာလည်း မင်းသားကို ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်တယ်။

"အေး... အဲဒါဆိုရင်လည်း လုပ်ကွာ၊ ငါလည်း ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်၊ ငါသွား..."

"ဟာ...မလုပ်နဲ့ ၊ အစ်ကိုကြီးဆိုရင် ကြောက်ပြီးပြေးကုန်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် စည်းရုံးပေးမယ် စိတ်ချ"

ကျွန်တော် ကတိပေးပြီး လူအုပ်နား ထွက်လာရတယ်...။ လူတစ်ယောက်ကတော့ ရအောင်ရှာမှ ကို ဖြစ်တော့မှာ ။ မဟုတ်ရင် အဲဒီပြဿနာက ကျွန်တော့်ဘက် ကျိန်းသေလာတော့မှာ ။ မကူညီပြန်ရင်လည်း အခက်အခဲတွေ အစအဆုံး သိထားတဲ့ လောကသားလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပြစ်တင်ခံရဦးမယ်။ ကိုယ်ချင်းမစာဘူးပေါ့လေ။ ကူညီလို့ ကလည်း မဖြစ်... ဆိုတော့ ကျွန်တော် လူ တစ်ယောက်ကို ရမှ ကိုဖြစ်တော့မယ်။

ပထမ... ကျွန်တော် မင်းသားနဲ့ ခဏသွားရပ်ပြီး ဘာညာစကား ပြောရတယ်။ မင်းသားကလည်း ...

'ဟေ့ကောင်... နီကိုရဲ၊ နွားပေါင်ကိုလှီးပြီး မင်းနဲ့ ချိန်ရင် ဘယ်ဘက်

ပိုလေးမလဲ' ဘာညာပေါ့လေ...။ ကျွန်တော့်ကိုစတယ်။ သူနဲ့ ခဏ စကား ပြောပြီးမှ မယောင်မလည် လူအုပ်နား သွားရပ်ရတယ်။

တကယ်တော့... ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ရိုက်နေကျမဟုတ်တဲ့ လူစိမ်းတစ် ယောက်ကို ခဏအကူအညီ တောင်းဖို့ ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာက အရှက်အကြောက်အ တော်ကို ကြီးတတ်တဲ့ လူမျိုးပါ။ လူရှေ့ ထစကားပြောဖို့ တို့ ၊ Micropho ne နဲ့ စကားပြောဖို့ တို့ ဆိုတာမျိုးကို ရှောင်တတ်ကြတယ်။ ဗီဒီယို Cam era မပြောနဲ့ ရိုးရိုးကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်တောင်မှ ရိုက်တော့မယ် ပြီးပါ။ မျက်တောင်မခတ်နဲ့ ဆိုရင် လန့်ပြီး၊ ရှက်ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လိုဖြစ်၊ မျက်တောင် ခတ်လိုခတ်၊ ကိုယ့်ကားယား ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမျိုးထဲက လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် 'ခွီးပဲ ကွာ...ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ။ အသက်အောင့်ထားရတာ မောလွန်းလို့ ... လို့ တစ်ခါပြောခဲ့တာ ကြုံဖူးတယ်။

ဗီဒီယိုကင်မရာက ပိုဆိုးပါတယ်။

ဓာတ်ပုံလို အသံတိတ်ငြိမ်ပြီး၊ ရုပ်ပြီး ရိုက်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လှုပ်ရှားပြောဆိုနေရတာရယ်၊ အဆိုးဆုံးက ကိုယ်လှုပ်ရှားနေတာကိုဝိုင်းပြီး လာကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ် ရှိနေတယ်ဆို တာရယ်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် မို့ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ လူဆိုရင် တော်တော်ဒုက္ခ ရောက် တတ်ပါတယ်။

ဗီဒီယိုကင်မရာဟာ နတ်ကြီးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

တကယ်တော့ ဂျပန်က စက်မှုနည်းပညာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဒီစက်မှာ ဘာနတ်ရှိရမှာ လဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ နတ်တွေ န

တ်ဖြစ်ကြတုန်းက ဗီဒီယိုမပြောနဲ့ Camera တောင်မှ မပေါ်သေးဘူး။ ဒါဖြင့် ဗီဒီယိုမှာ ဘာကြောင့် နတ်ကြီးတယ်လို့ ပြောကြသလဲဆိုတော့... နတ်ဆိုတာ မိမိရဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ဗီဒီယိုကင်မရာ ထိုးချိန်လိုက်တာနဲ့ လူရဲ့ စိတ်က လှုပ်ရှားပြီး (ရှက်ပြီး) အသိစိတ် ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။ တချို့ဆို ဒူးတွေတုန် အသံတွေတုန်လာတယ်။ အဲဒါကို ထိန်းနိုင်တဲ့ လူကျတော့လည်း စကားပြောရင် လေသံအနိမ့်အမြင့် မမှန်တော့ဘဲ မူလစကားပြောသလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေသံက တန်းတန်းတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတတ်တာ။ တချို့ မြန်မာကားတွေမှာ တွေ့ဖူးကြမှာ ပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဗီဒီယိုတစ်ကား ကိုမျိုးမင်းနဲ့ ရိုက်နေတုန်း လာဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့ လူတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက် ပြောတာကို ကြားဖူးတယ်။

'ဟယ်... လူတွေ ဒီလောက်များ နေတဲ့ ကြားထဲမှာ ဖက်နေလိုက်ကြ၊ ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ ဗီဒီယို ရိုက်တယ်ဆိုတာ တော်တော်အရှက်မရှိမှ ဖြစ်မှာ ပဲ' တဲ့ ...။

ကျွန်တော်နဲ့ လည်း မသိ၊ ပြောပြန်ရင်လည်း အများကြီးပြောရမှာ မို့ အဲဒီတုန်းက မပြောဖြစ်တာပါ။ ရိုက်နေတဲ့ အခန်းက Love Scene ဆိုတော့ မင်းသမီးက ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရပါတယ်။ ဒါတွေဟာ အရှက်မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပညာပါ...။ မီးတွေ၊ မှန်တွေ ထိုးထားတဲ့ ကြားက ကိုယ့်ကိုလူလေးငါးဆယ် ဝိုင်းကြည့်နေမှန်းသိတဲ့ ကြားထဲက ကိုယ်ကျက်ထားတဲ့ Dialogue မှန်အောင်၊ ကိုယ့် Acting က ဇာတ်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်မှု ပေါ်လွင်အောင်နေတတ်... ထိန်းတတ်... ခံစားတတ်တဲ့ ပညာပါ။

ကျွန်တော် ဒါတွေကို ရေးပြတာ ကျွန်တော် အခုရှာရမယ့်လူဟာ ဘယ်လောက်ထိ တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုတာကို ရိုက်ကွင်းနဲ့ မနီးစပ်တဲ့ လူတွေ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ရေးပြတာပါ။

ကျွန်တော် လူအုပ်နားရောက်တော့ အံ့နေတဲ့ လူအုပ်က နွားလှည်းနားမှာ ပဲ ရပ်နေတဲ့ မင်းသားကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စီးကရက် တစ်လိပ်သောက်ပြီး အကြံထုတ်နေလိုက်တယ်။

"မင်းသားဆိုတာ အပြင်မှာ ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မထူးပါလား"

"အမယ်... ရှင့်ရုပ်နဲ့ များ တခြားစီ၊ မျက်နှာကို ကြည့်... နဖတ်နေတာပဲ၊ ရှင့်မျက်နှာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြတယ်။ ဒါ ကျွန်တော် ကြုံနေကျကိစ္စမျိုးပါ။ ပြောတဲ့ လူနဲ့ ပြန်ပြောတဲ့ လူတွေကလည်း ပါဒကြီးရွာက တစ်ရွာတည်းသားတွေ ထင်ပါရဲ့ ။ ဝိုင်းရယ်သံကြောင့် စပြောတဲ့ လူက ရှက်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ သူ့အသက်က ၄၀ နား နီးနေပါပြီ။ အသားညိုညို ဂင်တိုတိုပါ။

"အံ့မာ... ငါလည်း သူတို့လို မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေလိမ်းပြီး ရှိုင်းလိုက်ရင် သူ့လောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်ဟာ..."

"သွားစမ်းပါ... လွင်မိုးက ဘာမိတ်ကပ်မှ မလိမ်းဘူး၊ သေသေချာချာကြည့်... ကျုပ်တို့ က နေ့ခင်းက အနီးကပ်ကြည့်ထားတာ'

ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော့်ဆရာ ခံရတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လူကိုရွေးပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလို မခံချင်စိတ်ကလေးရှိထားမှ လုပ်ရကိုင်ရ လွယ်ကူမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ဆရာလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို

သိတော့ပုံ မပေါ်ဘူး...။

"အစ်မတို့ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ လွင်မိုးက ဘာမှ မလိမ်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆရာလည်း ဗီဒီယိုတော့ လုပ်ရဲရင် ရိုက်လို့ ရပါသေးတယ်"

ဝါးခနဲ... ရယ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ သူတို့ ကတော့ တစ်ရွာတည်း အကြောင်းသိဆိုတော့ ကျွန်တော့် စကားကို ရယ်ချင်မှာ ပေါ့လေ။

"အေးကွာ... ပြောလိုက်စမ်း ညီလေး၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား...ဖြစ်ပါတယ်ဟ"

ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ကွင်းကလူမှန်းသိတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ ဆက်မပြောကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အသံတိတ် မျက်နှာတွေတော့ မဲ့ကြတယ်။

"မျက်နှာမမဲ့နဲ့ ဗျ၊ မယုံမရှိနဲ့ ...။ အစ်ကိုကြီးလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ က အခုကိုထည့်ရိုက်မှာ ..."

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်တယ်။ ကိုယ့်ဆရာလည်း နည်းနည်းတော့ရှက်ပြီး နောက်ကသူ့လူတွေကို လှည့်ကြည့်တာပေါ့လေ။

"တကယ်ပြောတာပါ၊ ဒီလို အစ်ကိုကြီးရာ..."

ကျွန်တော်ရှင်းပြတဲ့ စကားဆုံးတော့ ဒီလူမျက်နှာက စိုးရိမ်သွားတယ်။ မျက်လုံးကလည်း ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်ပြီး နောက်ကိုတစ်လှမ်းဆုတ်တယ်။

"ဟာ... မဖြစ်ဘူးကွ မဖြစ်ဘူး...၊ ငါက နောက်နေတာ၊ အလကားပါကွာ... ငါနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အလကား"

"ဟာ...ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ အစ်ကိုကြီးလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြစ်မှာ ၊ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကို ကူညီပါ အစ်ကိုကြီးရာ...၊ မင်းသားကတောင် အစ်ကိုကြီးကိုပြတော့ OK လို့ ပြောတာ"

"အမလေး... သူရပ်ကြီးနဲ့ များ ၊ ကြည့်တဲ့ လူတွေတော့ စားမဝင် အိပ်မပျော် ဖြစ်တော့မှာ ပဲ..."

"အဲဒီလူက အရူးနော်...ရှင်တို့ ကား ပျက်သွားမယ်၊ ပြီးမှ ဘုရားမတနဲ့ "

ထပ်ပြီး ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် ဆရာမျက်နှာက တော်တော်ရှက်ပြီး ခံပြင်းသွားပုံရပါတယ်။ ဝုန်းခနဲ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို တိုးလာတယ်။

"လုပ်မယ်ကွာ... လုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ရမှာ လဲပြော..."

"မများ ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရာ...၊ အစ်ကိုကြီး လုပ်လို့ ရမှာ ပါ။ ဟောဒီ ခြံစည်းရိုးနားကနေ ပြေး လာပြီး ဟိုကောက်ရိုးပုံမှာ ကောက်ရိုး ခုတ်နေတဲ့ မင်းသားကို အရေးတကြီးနဲ့ 'မောင်မိုး မင်းအဖေ ဆုံးပြီကွ... ဆုံးပြီ' ... လို့ အော်ပေးရုံပဲ"

ကျွန်တော်ပြောပြနေတဲ့ အချိန်မှာ ကို သူတော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါပြီ။ မျက်လုံးက ဂဏှာမငြိမ်တော့ ဘဲ ပုဆိုးကို ချွတ်လိုက် ပြန်ဝတ်လိုက်လုပ်နေတယ်။ မင်းသားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်လည်း ဖြစ်နေတယ်။

"ဒါ... ဒါပဲလား"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒါလေးပဲ... ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ အမှတ်တရပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကားရိုက်ပြီးလို့ ဒီမှာ ကြည့်ရတော့လည်း

အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့"

"ရတယ်...ဒါပဲဆို ချကွာ...ချ"

သူက ပုဆိုးကိုချွတ်...ပြန်ဝတ်ပြီး ကျွန်တော့် ရှေ့ကိုတိုးထွက်လိုက် တယ်။ နောက်က ရယ်တဲ့ အုပ်လည်း နည်းနည်းရပ်သွားတယ်...။ ကျွန် တော် ဒါရိုက်တာကို လှမ်းလက်ပြတော့ ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့် စောင့် နေတဲ့ ဒါရိုက်တာကလည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူစိတ်ပြောင်းမသွားခင် ရိုက်ချက်ကလေးရဖို့ ကင်မရာမင်းတွေကို ချ က်ချင်း စီစဉ်ခိုင်းတယ်။

ကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးက အသံလုံးဝ တိတ်သွားပြီး ပိုစိတ်ဝင်စား လာတယ်။ သူတို့ အားလုံးက ကျွန်တော့်ဆရာကိုပဲ မျက်လုံးပြူးတွေနဲ့ တအံ့တဩကြည့်နေကြတာပါ။ ကျွန်တော့်ဆရာကလည်း တော်တော် စိ တ်လှုပ်ရှား နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်၊ သူ့ပ ရီသတ်ကို ရှက်ရှက်နဲ့ ကြည့်လိုက်၊ ဒါရိုက်တာကို ဇေဝေဝေ လှမ်းကြည့် လိုက်၊ စက်အဖွဲ့က ကင်မရာတွေကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကြည့်လိုက်နဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက မငြိမ်တော့ပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ကျွန်တော် က သူ့ဆီပြန်ပြေးသွားပြီး Camera နဲ့ လွတ်တဲ့ နားမှာ ရပ်ပြီး သူ့ကိုစိတ် မလှုပ်ရှားစေဖို့ အားပေးရတယ်။ တော်ကြာမှ မရိုက်တော့ဘူးကွာဆိုပြီး ထွက်သွားရင် ဒီလူအုပ်ထဲက နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရဖို့ လုံးဝ မလွယ် တော့ဘူး။ သူ့ကိုကြည့်လန့်ပြီး ဘယ်သူမှ ထပ်ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ် ဘူး ဆိုတာ သေချာတယ်။

"အစ်ကို ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ ဒီနားမှာ ရပ်ပြီး ဒါရိုက်တာလက်ပြ တာနဲ့ ခြံစည်းရိုးကနေ အပေါက်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး 'မောင်မိုး... မောင်မိုး...မ င်းအဖေ ဆုံးပြီကွ... ဆုံးပြီ' ဒါပဲ အော်ရမှာ ..."

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတာနဲ့ သူက ပြေးဖို့ ဟန်အသင့်၊ ခါးကိုကုန်းပြီး လက်သီးဆုပ်ထားပြီးသားပါ။ မီးတွေမှန်တွေချိန်၊ Camera တွေ White Set (အလင်းပုံမှန် ပြန်ဖြစ်အောင် ညှိညွတ်အောင်) ချိန်နေရလို့ ခဏစောင့်ရတယ်။ ခဏပါပဲ... ။ ဒါရိုက်တာက OK လား အော်မေး လို့ Camera Men တွေက (Go...) ရပြီလို့ အော်လိုက်ပြီ။

"အသင့်နော် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ပြေးဆိုတာနဲ့ ပြေး..."

သူကလည်း ခါးကို ပိုကိုင်းထားပါတယ်။ ပရိသတ်ကိုတော့ သူလုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကျောကို အသာကိုင်းထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ Lighting တွေ ရုတ်ခနဲကျသွားတယ်။ အော်သံ ညည်းသံတွေနဲ့ အတူ ကင်မရာတွေ ဖယ်လိုက်ကြတယ်။

"ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

"ဟာ...ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နေကွယ်သွားလို့ ခဏလေး အစ်ကို"

သူ ခါးကို ဆန့်ပြီး အထိတ်တလန့် မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေမင်းကို တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ အရေးကြီးမှ ဖြစ်ရသလားပေါ့။ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေလည်း ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှ မလုပ်လိုက်ရတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခွီးခွီး...ခွီးခွီး လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာအသံမှ တော့ ထွက်မလာပါဘူး။ သူလည်း ရှက်လို့ လား၊ အသက်အောင့်ထားလို့ လား၊ မသိဘူး၊ မျက်နှာက နီရဲနေတယ်။ ဒါပေမယ့် နေကခဏပါပဲ၊ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာတယ်။

"OK...Ready"

"Go....လို့ ရပြီ"

"အစ်ကို ရပြီ၊ ကျွန်တော်ပြေးဆိုတာနဲ့ နော်"

သူခါးကို ပြန်ကုန်းတယ်။ ဒါရိုက်တာက...

"၁ . ၂ . ၃ . ၄ . Action" လို့ ကြိုးအော်တယ်။ ကျွန်တော်ကျောကို လက်နဲ့ ပုတ်လိုက်တာနဲ့ သူလည်း ဝုန်းခနဲပြေးပြီး ခြံစည်းရိုးဝမှ ရပ်ပြီး ကြိုးအော်တာပါပဲ။

"မောင်မိုး...မင်းအဖေ ဆုံးပြီကွ... ဆုံးပြီ... ကွ၊ ဆုံးပြီ..."

သူ့စကား ဆုံးတာနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေ အားလုံးရော၊ စက်အဖွဲ့ရော၊ ဒါရိုက်တာရော၊ ကျွန်တော်ရော ရုတ်တရက် ကြောင်ပြီး အားရပါးရကို ရယ်မိပါတယ်။

ရယ်ကြမှာ ပေါ့...။ သူက ကျွန်တော် သင်ထားတဲ့ အတိုင်း၊ စကားအတိုင်း မှန်ပေမယ့် ကြောက်တာရော၊ ရှက်တာရောပေါင်းပြီး ခြံစည်းရိုးအဝကနေ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ် ခုန်ပြီး... အားရဝမ်းသာအသံကြီးနဲ့ ပြောတာကိုး။ သူပြောပုံက မောင်မိုးရေ... မင်းထီပေါက်ပြီကွ၊ ထီပေါက်ပြီဆိုတဲ့ အိုက်တင်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာ ဆိုတော့လူတွေလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်ကြတာပေါ့။

သူ လက်သီးကြီးဆုပ်ပြီး သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ၊ ရယ်နေတဲ့ လူတွေကို ကြောင်ငေးငေးနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်းပြေးပြီး သူ့ကို ရှင်းပြရတယ်။

"အစ်ကိုကြီး...အဖေဆုံးတာလေ။ အဲဒီလို ဝမ်းသာအားရကြီး ဘယ်ရမလဲ အစ်ကိုရ၊ အရေးတကြီး ပုံစံမျိုးလေ.. ဝမ်းနည်းတဲ့ ပုံစံမျိုးလေ"

သူ့ရှက်ပြီး မလုပ်တော့ဘူးပြောလို့ တော်တော်ချော့ပြီးပြန်လုပ်ရပါတယ်။ နောက် Cut ကျတော့ အဆင်တော်တော်ပြေသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတော့မှ သက်ပြင်းချရတာ။ ကျွန်တော့်အမှားက သူ့ကိုစ

ကားလုံးပဲ သင်ပေးထားတော့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အရ သဘောပေါက်တယ်ထင်ပြီး အိုက်တင်ပြောမပြထားတာပါပဲ။

အဲဒီနောက်ဆုံးနေ့က မိုးလည်း မရွာ၊ ကျွန်တော့် ကြိုးစားမှုလည်း ထုံးစံအတိုင်း အနည်းအကျဉ်း လွဲတာကလွဲလို့ အစဉ်ပြေခဲ့တဲ့ အတွက် ဝမ်းသာရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကြုံခဲ့တဲ့ ရိုက်ကွင်းပေါ်က အလွဲကလေးတစ်ခုကို သတိတရနဲ့ မှတ်တမ်းတင် ရေးဖြစ်ပါတယ်။

* * *

လက်ခုတ်တီးရင် ပြေးသာပြေး

ဒီကိစ္စကတော့ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကမဟုတ်ဘဲ ပြင်ပကဝါသနာရှင် သရုပ်ဆောင်ချင်လွန်းသူ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကလေးပါ။ ဒီကိစ္စကို ကြုံခဲ့တဲ့ လူက မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်)ပါ။

ကိုမျိုးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ စပြီး လက်တွဲခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဒါရိုက်တာပါ။ ကိုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဗီဒီယိုလောကထဲ စပြီးသွင်းဖို့ ကြိုးစားပေးတဲ့ လူက နာမည်ကြီးကာတွန်းဆရာ ဆရာအော်ပီကျယ်ပါပဲ။

ကိုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုအော်ပီကျယ် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ကျွန်တော် သင်္ဘန်းကျွန်းမြို့နယ် (မဝတ) ရုံးမှာ ရပ်ကွက်စာရေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းမှာ မကြည်ပြာဝတ္ထုတိုကလေးတွေ အမှတ် (၃) အထိ ရေးပြီးဆဲကာလ (၁၉၉၂) ခုနှစ်ကပါ။ လုံးချင်းဝတ္ထုဆိုတာ ဘယ်မှာ မှန်း မသိသေးပါဘူး။ စာရေးချင်လို့ ရေးနေတာမျိုးပဲရှိပြီး စာပေနဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်ဖို့ ဆိုတာ စိတ်ရဲရဲ မကူးရဲသေးတဲ့ အချိန်မျိုးပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုမျိုးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ရဲရဲ (ဘာမှ သံသယမရှိဘဲ) ဇာတ်ညွှန်း တန်းအပ်ရဲခဲ့လို့ ကျွန်တော် ဗီဒီယိုလောကထဲ ရောက်ခဲ့ရတာပါလို့ ကိုအော်ပီကျယ်နဲ့ ကိုမျိုးမင်းကို အမှတ်တရရှိရပါတယ်။

ဒီအကြောင်း စမရေးခင် ရိုက်ကွင်းအကြောင်းထက် ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက် မတူပုံကို နည်းနည်း ပြောပြထားကာ ပိုကောင်းမယ်ထင်

င်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာ မှာ ကွဲပြားတာလဲဆိုတော့ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ရိုက်ချက်တစ်ချက် (Cut တစ် Cut) အပေါ်မှာ ကွဲပြားကြပုံ မတူကြပုံပါ။

ဒါရိုက်တာက Dialogue ရပြီးသွားတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးကို Rehearsal လုပ်ပြီးသွားပြီဆိုရင် ကင်မရာက အရုပ်ကြိုထုတ်ပေးထားတဲ့ မော်နီတာ (TV အသေးစား) ကလေးနဲ့ ကြည့်ပြီး Lighting နဲ့ Acting ကို ကြည့်ရပါတယ်။ မင်းသား မင်းသမီးနဲ့ ပါဝင်သူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အဲဒီငါးလက်မပတ်လည် မော်နီတာလေးထဲက ကြည့်ရတာ ပါ။ ကြည့်လို့ သဘောကျတဲ့ အခါ၊ သဘောမကျတဲ့ အခါ ဒါရိုက်တာက Cut လို့ အော်ရတယ်။ ဒါရိုက်တာ Cut မအော်မချင်း Camera Man ကလည်း ဆက်လိုက်၊ သရုပ်ဆောင်ကလည်း ဆက်သရုပ်ဆောင်ရတယ်။

အဲဒီ 'Cut ' လို့ အော်ပုံ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူကြပါဘူး။

အောင်မြင်နာမည်ကြီးတဲ့ ပရိသတ်များ စွာ အကြိုက်တွေ့ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး အကယ်ဒမီ ကိုဝဏ္ဏဆိုရင် အဲဒီမော်နီတာကို မင်းသား မင်းသမီး သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်က တအံ့တဩငေးကြည့်သလို ငေးကြည့်နေတတ်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း မော်နီတာကလွဲလို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေ ရှိနေမှန်းလည်း သူသိတော့ဟန် မတူပါဘူး။ Dialogue နဲ့ Acting ဆုံးသွားကုန်သွားတဲ့ အခါမှာ သူ့ရှေ့ လေးငါးပေလောက်မှာ ရှိနေတဲ့ မော်နီတာ သေးသေးကလေးထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေနား (မော်နီတာမှန်နားကိုကပ်ပြီး) 'Cut ' လို့ တိုးတိုးကလေး ရွတ်တတ်ပါတယ်။ လက်ဖျောက်လည်း တီးတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်တိုးတိုးကလေးတီးတာပါ။

အစ်ကိုကြီးပုံက သူ့ရှေ့မော်နီတာထဲက မင်းသားမင်းသမီးကြားရုံ နှ

စ်ကိုယ်ကြားပြောတဲ့ 'Cut ' ပါ။ အဝေးမှာ ရှိတဲ့ မင်းသားမင်းသမီးက မကြားတော့ တစ်ခါတလေ တော်တော်ဒုက္ခရောက်တတ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ နောင်ထွန်းလွင်ကတော့... ကွမ်းကလေးစားရင်း မော်နီတာထဲက မင်းသားမင်းသမီး သရုပ်ဆောင်တာကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြည့်ပြီးရင်း ခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်နဲ့ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ ချထားတဲ့ စကားပြောနဲ့ Acting ဆုံးရင် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်လေးငါးခါညိတ် အပြီးကလေး အဆုံးအထိပြုရင်းရတယ်...Cut လို့ ပုံမှန်လေသံနဲ့ ပြောတတ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ကိုမီးပွားကျတော့ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ မင်းသားမင်းသမီးက Acting Tampo ကို ရောက်သွားပြီ၊ မျက်ရည်တွေဝဲနေပြီ... သူ အရမ်းသဘောကျနေပြီဆိုရင် ကောင်းလိုက်တာ...၊ အဲဒါပဲ လိုချင်တာ...၊ အဲဒါပဲ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့...၊ အဲဒါပဲ... အဲဒါ စသည် ဖြင့် တိုးတိုးရွတ်ပြီးမှ Cut တတ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ကိုပြည့်ဝကျတော့ မော်နီတာကိုကြည့်ရင်း မင်းသားမင်းသမီးတွေရဲ့ Acting ကိုသဘော ကျရင် ချောကလက်ကိုတွေ့တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြုံးနေတတ်တယ်။ မျက်လုံးက မော်နီတာကိုကြည့် နှုတ်ခမ်းကပြုံး၊ ကျေနပ်သွားရင် ပျာယီးပျာယာနဲ့ Cut ...Cut ...Cut လို့ ပြောတတ်ပြီး အမြဲတမ်းကြိုးကြိုးထတတ်တယ်။

ဘဘဦးသုခကျတော့ မျက်လုံးသိပ်မကောင်းတော့လို့ မော်နီတာကို ကြည့်ခဲ့တယ်။ သရုပ်ဆောင်တဲ့ အခါ ပြောကြတဲ့ Dialogue အသံကိုသာ နားထောင်ပြီး ကျေနပ်ရင် Cut တတ်တယ်လို့ ပြောပြတာ ကြားဖူးတယ် ။ ဆရာကြီးရဲ့ အဲဒီအပေါ်မှာ ပြောတဲ့ စကားက တော်တော်မှတ်သားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

'ကျွန်တော်က မျက်စိမူန်တော့ မော်နီတာကို အားကိုးလို့ မရဘူး သူတို့ အသံပဲ နားထောင်ရတယ်။ အသံမှန်ရင် အိုက်တင်မှန်တယ်၊ ညာလို့ မရဘူး' တဲ့ ။

ဒါရိုက်တာ ကိုမျိုးမင်းကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

သူက မော်နီတာကို လန်ဒန်စီးကရက်ဖွာရင်း မျက်မှောင်ကျွံ ကြည့်တယ်။ အထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေ Tampo မြင့် လာပြီဆိုရင် သူ့နှုတ်ခမ်းက တွန့်ကွေးပြီး မျက်လုံးအရောင်ကတက်လာတတ်တယ်။ ပြောစရာစကား ကုန်ခါနီးမှာ သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်က မြောက်တက် လာပြီး သူ့ကျေနပ်တာနဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်တတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ကိုမျိုးရဲ့ လက်ဝါးရိုက်သံ 'ဖြောင်း' ခနဲဟာ Cut ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

အဲဒါ... ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ဖူးသမျှ မတူညီကြတဲ့ မော်နီတာကို ကြည့်ပုံနဲ့ Cut ပုံချင်းပါပဲ။

အခု ကိုမျိုးက 'ခေါ်သံ' ဆိုတဲ့ ကားကို ရိုက်နေတာပါ။ မြန်မာ့အသံက ပြသွားပြီးတဲ့ ကားမို့ လူအတော်များများ လည်း ကြည့်ဖူးလိုက်ကြမှာပါ။ ကျော်ရဲအောင်၊ မေသန်းနုနှင့် ဆုပိုပိုအောင်တို့ ပါဝင်တဲ့ ကားတစ်ကားပါပဲ။ ဆုပိုပိုအောင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးကားဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဗီဒီယိုလောကထဲရောက်အောင် ကျိန်းသေပို့ပေးလိုက်တဲ့ ကား တစ်ကားလည်း ဖြစ်တယ်။

အဲဒီကားက AIDS ပညာပေးကားပါ။ အစိုးရတာဝန်နဲ့ ရိုက်တဲ့ ကားမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ Producer နဲ့ ရိုက်တဲ့ ကားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကားမှာ ... ကျော်ရဲအောင်က ရိုးသားသော ဆင်းရဲသားကားမောင်းဆရာ၊ မေသန်းနုက အိမ်ကသဘောမတူတဲ့ ကျော်ရဲအောင်ကို

ယူထားပြီး မိသားစုအပေါ် သိပ်တာဝန်ကျေတဲ့ မိန်းကလေးနေရာနဲ့ ဆုပို
ပိုအောင်က AIDS ရှိနေတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမကလေး
အခန်းကပါဝင်ကြရပါတယ်။

ကျော်ရဲအောင်က မိန်းမဖြစ်သူကို သိပ်ချစ်၊ မိသားစုအပေါ် သိပ်သ
စ္စာရှိပြီး ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက် လုံးဝမသောက်တဲ့ လူရိုးတစ်ယောက်၊
ကလေးရပြီးစ ရည်မှန်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူ။
တစ်နေ့... မိန်းမနဲ့ ကလေးကို အိမ်က (သူ့ယောက္ခမတွေ က)
လာခေါ်သွားပြီး ပြန်ရမယ့်ရက် ပြန်မလာတာကို သူငွေကြေးမပြည့်စုံမှုနဲ့
စိတ်မကောင်းဖြစ်။ ကြေကွဲ၊ ဒေါသဖြစ် ပေါက်ကွဲရာက စိတ်ညစ်တော့
အရက်သောက်၊ အရက်မူးသွားတော့ အဆွယ်ကောင်းတာနဲ့ မူလစိတ်
ပျောက်ပြီး ခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေး (ဆုပိုပိုအောင်) နဲ့ တစ်ညအိပ်မိရာ
က ရောဂါ ကူးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကို မသိသေးပါဘူး။ အိမ်ပြန်လာ... မိန်းမ
နဲ့ အဆင်ပြေ၊ အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြတော့မှ ကလေးကို မိခင်မရှိခင် နို့
ဖျော်တိုက်ဖို့ နို့ဗူးဖွင့်ရာက လက် ဓားရှုမိပြီး အဲဒီသွေးက တစ်နှစ်မပြည့်
သေးတဲ့ ကလေးပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားရာက ကလေးကို AIDS ရောဂါ ကူးစ
က်သွားတယ်။ သွေးစစ်ကြည့်တော့ သူ့မှာ ရောဂါပိုး ရှိနေတဲ့ အတွက်
ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်ကလေးပါ...။

ကိုမျိုးမင်းအနေနဲ့ ဒါရိုက်တာလုပ်ရတာ အစပိုင်းလောက် ရှိသေးတဲ့
အချိန်မှာ ကိုကျော်ရဲအောင်၊ မဆင့် (မေသန်းနု) တို့ နဲ့ ပထမဆုံး တွဲရတဲ့
အပြင် သရုပ်ဆောင်အသစ် ဆုပိုပိုအောင်ကိုပါထည့်ရတော့ တော်တော်
တာဝန်ကြီးကြီးနဲ့ အားလုံးကိုသတိထား ကိုင်တွယ်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး
ပါ။

အဲဒီနေ့က ရိုက်ကွင်းက Out Door ပါ။ ဆေးရုံရှေ့မှာ ရိုက်ကွင်းကိုတ

ည်ပါတယ်။

ဆုပိုပိုအောင်က ဆေးရုံကိုရောက်တော့ AIDS ရှိနေတာ သိရတော့ ပြင်ပလူနာတွေထားတဲ့ ဆေးရုံမှာ မထားတော့ဘဲ ကားနဲ့ ခေါ်သွားဖို့ လုပ်ရာမှာ ဆုပိုပိုအောင်ကထွက်ပြေး...။ ဆေးရုံရှေ့က ကားတစ်စင်းနဲ့ တိုက်မိပြီး သေတဲ့ အခန်းကို ရိုက်ကြမှာ ပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသ၍ ဆိုရင်တော့ ဆုပိုပိုအောင်ဟာ ဒီကားမှာ Dialogue နှစ်ခွန်းပဲ ပြောရတယ်ထင်ပါတယ်။ ပါတဲ့ အခန်းကလည်း လေးငါးခန်းပါပဲ...။ အဲဒီလောက်နည်းပါးတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကွက်ကလေးနဲ့ မင်းသမီးတစ်လက်အဖြစ် ခိုင်မာသွားတာ သူ့ကြိုးစားမှုနဲ့ ဒါရိုက်တာရဲ့ အစွမ်းပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ကိုမျိုးကိုယ်တိုင်က AIDS ဖြစ်နေတဲ့ ဆုပိုပိုအောင်ကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးပါတယ်။ AIDS ဖြစ်နေတဲ့ လူရဲ့ လက္ခဏာတွေရအောင်ပါ။ စိတ်ကြိုက်ရတော့မှ ဆုပိုပိုအောင်ကို ဆေးရုံကဆရာမတွေ တွဲထုတ်လာတဲ့ အခန်း၊ ဆရာမတွေကို ကုတ်ဖဲ့တွန်းထိုးပြီး ရုန်းကန်ပြေးတဲ့ အခန်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခန်းတွေပြီးတော့မှ ထမင်းစားခဏနားပြီး ရှုတင်မန်နေဂျာကို ကားတိုက်ခံရတဲ့ အခန်းရိုက်ဖို့ အတွက် ကားတစ်စင်းရှာခိုင်းထားပါတယ်။

ကားလည်း ရလာ၊ ထမင်းလည်း စားအပြီး ထပ်ရိုက်ကြမယ်ပေါ့လေ။

ကားငှားတဲ့ အခါကျတော့မှ ရှုတင်မန်နေဂျာက သူရွေးငှားတဲ့ ကားဆရာနဲ့ သူနဲ့ ဈေးမတည့် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆိုတာကို ကျိန်းသေမပြောနိုင်တော့ ကားဆရာကလည်း သူတောင်းတဲ့ ဈေးကို မလျှော့ နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ရိုက်ရင် နာရီဝက်လောက်ပဲ ကြာတာဆိုတာကို အတွေ့အကြုံအရသိထားပေမယ့် ဝိုင်းအုံကြည့်

တဲ့ လူတွေ၊ ဒါရိုက်တာ မကြိုက်မချင်း ရိုက်ရမယ့်အချိန်တွေက ဘာမှန်း မသိတော့ မန်နေဂျာလည်း အချိန်ကိုအတိအကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ တခြားကားသမားတွေကျတော့လည်း ကားတိုက်ရမယ့် အခန်းဆိုတော့ နိမိတ်အရ ဘာအရ...ဆိုပြီး လုံးဝငှားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာကိုး။

"ခက်တာပဲဗျာ... ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းဆိုတာက တစ်ခါတလေ မထင်မှတ်ဘဲ ကြာတတ်တာဆိုတော့... နေပေ့စေတော့ဗျာ... နောက်ကားပဲ"

"ဟာ... နေပါဦးဆရာ၊ အခုဟာက ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ လာငှားတာလား"

ခုနက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ လည်ပင်းကုတ်လိုက်၊ စီးကရက်ထုတ်သောက်လိုက်နဲ့ သူ့ကိုလုံးဝ မကြည့်ဘဲပြောနေတဲ့ ကိုရွှေဒရိုင်ဘာ မျက်နှာနဲ့ လေသံက ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ်။

"ဟုတ်တယ်လေ...ခင်ဗျားကားကို ကားတိုက်တဲ့ အခန်းကလေး ထည့်သုံးဖို့ လာငှားတာ"

"ဟာ...စောစောကပြောရောပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကဲ... အဲဒါဆို OK၊ ဆရာတို့ အဆင်ပြေသလောက်သာရိုက်...၊ ကူညီရမှာ ပေါ့...။ ကြည့်ပေးပေါ့ ဆရာရယ်... ရပါတယ်... တက်"

လုံးဝပုံစံပြောင်းသွားတဲ့ ကိုရွှေ (ကက) ဒရိုင်ဘာကို ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ရှုတင်ကားနောက်ကပဲ လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတောင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကမရတော့ဘူး၊ သူ့ကားနဲ့ ပဲ တင်ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ လန်ဒန်တွေဘာတွေ ထုတ်တိုက်လို့ ပေါ့။ ကားမောင်းလာရင်းနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

"ကျွန်တော်က ဗီဒီယိုတို့ ရုပ်ရှင်တို့ သိပ်ဝါသနာပါတာ ဆရာ။ ကြည့်

လည်း ကြည့်တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်သရုပ်ဆောင်ချင်ခဲ့တာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို အရူးအမူးပဲ...။ အဆက်အသွယ်လည်း မရှိ၊ အသိကလည်း မရှိ၊ အဲ... ငွေကလည်း မီးရိုးဆိုတော့ လွဲခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဟား...ဟား...ဟား... ဆရာက အစကတည်းကပြောရင် OK ဗျာ၊ ခု ကျွန်တော့်ကြောင့် များ နောက်ကျသွားပြီလား မသိဘူး။"

"ရပါတယ်...ခင်ဗျားကားလာမှ ရိုက်ကြမှာ ပါ"

"ကျွန်တော့်ကားကို သုံးမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ရောဆရာ...။ ပါရမှ မဟုတ်လား"

ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ တက်ကြွနေတဲ့ သူ့ပုံစံကိုလည်း နည်းနည်း အားနာနေရ၊ လန်ဒန်ကလည်း သောက်ထား၊ ကားခဈေးစကားလည်း သင့်တော်သလောက်နဲ့ ရနေပြီဆိုတော့...။ ပြီးတော့ သူ့ကားကို သုံးမှာ ဆိုတော့ သူပါမယ်ဆိုတာကတော့ ကျိန်းသေနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်လား။

"ခင်ဗျားကားကို သုံးမှ တော့ ခင်ဗျား ပါကို ပါတော့မှာ ပေါ့။ သေချာပါတယ်"

"ဟာ...ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ...ရာ...၊ ကားခကို မပေးရင်လည်း နေတော့...၊ ကျွန်တော့်ကို နေရာ ကောင်းကောင်း သာ ပေးပါဆရာ။ ကျွန်တော် ရအောင်သရုပ်ဆောင်ပါ့မယ်။ နောက်ဆိုရင်လည်း ခေါ်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီဂိတ်မှာ အမြဲရှိတယ်။ ဆရာတို့ အေးအေးဆေးဆေးသာ သုံးနော်...၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ "

ရှုတင်တည်ထားတဲ့ ဆေးရုံရှေ့ရောက်တော့ လူတွေကထုံးစံအတိုင်း အုံခဲနေတယ်။

လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့လေ...ကားဆရာက တက်ကြွကာ ဖျတ်လတ် လာလေ ဖြစ်၏။ ရှုတင်ရောက်တာနဲ့ မန်နေဂျာလည်း မအားတော့။ လူအုပ်ရှင်းရ၊ ဟိုဘက်က ကားတွေအော်ရ၊ ပထမဦးဆုံး တိုက်မယ့်ရှုတင်ကားကို နေရာချရဖြင့် ရှုပ်ကုန်ပါတယ်။

ကိုမျိုးကလည်း ရိုက်ချက်လိုချင်တာတွေ ရအောင်ယူဖို့ Camera ဖရိုန်ကိုချနေပုံရသည် ။ ဆုပိုပိုအောင် ဆေးရုံထဲကပြေးထွက်လာ ရှုတင်သုံးသည့် ဒိုင်နာကားနှင့် ပွတ်တိုက်...ကားလမ်းပေါ်လဲကျ... သွေးရှူးသွေးတန်းထပြေး... တစ်ဘက်မှ လာသော (ကက) နှင့် တည့်တည့်တိုက် သွေးအိုင်ထဲလဲကျ...။

ကားနှင့် ရိုက်မှာ ဖြစ်သည့် အတွက် နေရာနှင့် အရှိန်၊ အချိန်တို့ Timing ကိုက်မှ ကို ဖြစ်မည့် အတွက် အရာရာ သတိထားရသဖြင့် ဘာကိုမှ လှည့်မကြည့်နိုင် တော့။ ပြီးတော့...ကြောက်လန့်တကြား သွေးရှူးသွေးတန်း နှင့် ရှိနေရမည့် ဆုပိုပိုအောင်၏ Acting ကို ရအောင်ပြရ၊ သင်ရ၊ ပြောရသေးသည် ။

အားလုံးကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ် ရှုပ်ကုန်သဖြင့် ကားဆရာကို ဘယ်သူမှ လှည့်မကြည့်နိုင်ကြတော့။ အရေးထဲ ညကတည်းကဖျော်စပ်ထားသော သွေးအတုပုလင်းက ပျောက်နေသဖြင့် ရှုတင်မန်နေဂျာ သူ့လူတွေကို အော်ရဆူရသေးသည် ။ ကားငှားပြီးကာစက သူ့ကို ကတိတွေပေးထားသော မန်နေဂျာ သူ့အနားမှာ မရှိတော့သဖြင့် ကားဆရာစိတ်တိုနေပုံရသည် ။ အားလုံးကိုသင်ကြားနေသော ဒါရိုက်တာကိုကျတော့လည်း သူသွားမမေးရဲ၊ မန်နေဂျာကိုသာ မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ကာ အနားကပ်ထားရ၏။ သူ့ဝါသနာ၊ သူ့အရည်အချင်းကိုတော့ ဒီနေ့... မပြု၍ မဖြစ်၊ ပြုကိုပြရမည်။ နာမည်ရ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က သူ့ကိုသ

ဘောကျသွားလျှင်ပြီးပြီ...။

ကကကို ပြန်ထိုးအပ်ကာ မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် မည်မျှပဲပြောစေ... သူ့သရုပ်ဆောင်လောကထဲသို့ တိုးဝင်ပစ်လိုက်တော့ မည်။ သို့သော်... အခုထိ မန်နေဂျာက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်သေး။

နောက်ဆုံးမှာ ... ဒါရိုက်တာက သူ့ကားကို နေရာရွှေ့ကာ အဆင်သင့် ရပ်ခိုင်းထား၏။ လက်ပြလျှင် အုတ်ခဲချထားသော နေရာသို့ သူ မောင်းဝင်လာရမည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အခန်းက မပါသေး။

"ကိုယ့်ဆရာ...ဘယ်လိုတုန်းဗျ၊ ကျွန်တော့် အခန်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ဘာပြောရမှာလဲ...၊ လုပ်ဦး လေ...။ လဲကျသွားတဲ့ မင်းသမီးကိုဝင် ပွေ့ရမှာ လား!"

ကားဆရာအမေးကြောင့် မန်နေဂျာကြောင်ကာသွားသည် ။ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ငြိမ်နေမိကာမှ တိတ်တိတ်နေ ဝန်ခံခြင်းသည် သူ့အပေါ် ပိကျလာနေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ...။ အခုနေ 'ခင်ဗျားအခန်း မပါဘူးဗျ' ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဆရာက ကားကိုပြန်လှည့်ကာ မောင်းသွားတော့မည့် ပုံ။

အခုအချိန်မှာ ဒါရိုက်တာကို သွားရှင်းပြနေလည်း ဒီလောက်အလုပ် ရှုပ်၊ စိတ်ပူနေရသည့် အချိန်မျိုးမှာ အအော်ခံရတာကလွဲလို့ ထူးမည်မဟုတ်။ သင့်တော်ရာတစ်ခုခု နားအေးအောင်ပေးမိပြန်လျှင်လည်း ကိုယ့်ဆရာက အတည်ပေါက်ဝင်လုပ်လျှင် မည်သူမျှမသိသည့် အတွက် အားလုံးကြောင်ကာ ရှုပ်ကုန်တော့မည်။ နောက်တစ်ခုက ဒါရိုက်တာမသိဘဲ ရိုက်ကွင်းကို သူတို့ ဝင်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိ။

"ပြောလေဗျာ...ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကာရိုက်တာ (ဇာတ်ရုပ်) က ဘာလဲဗျ"

ဒီပြဿနာကို အရင်ဆုံးနှင့် အရှင်းဆုံး ဖြေရှင်းမှ ကိုဖြစ်တော့မည်။

"ဒီလိုဗျာ... ခင်ဗျားက ကားတိုက်ပြီးတာနဲ့ ထွက်ပြေးရမယ်"

"ထွက်ပြေးရမယ်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဟာ... ကားတိုက်ပြီးရင်အပြင်မှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ထွက်မပြေးရင် ခင်ဗျားကို ဝိုင်းရိုက်ကြမှာ ပေါ့"

ကားဆရာ ခဏစဉ်းစားသည် ။ ထွက်ပြေးရမှာ ဆိုတော့ သူရုပ်က သိပ်ပါတော့မည်မထင်။ ဘာညာ...ကြေး (ဂျီး) လည်း များ မနေနိုင်။ သည့် အခွင့်အရေးကို ရဲရဲရင့်ရင့် အသုံးချဖို့ သာ လိုသည် မဟုတ်လား။

"ပြီးရောဗျာ...ဘယ်တော့ပြေးရမှာ လဲ"

မန်နေဂျာ သူ့သရုပ်ဆောင်အသစ်ကိုကြည့်ကာ တော်တော်စိတ်ညစ် သွား၏။ ကိုယ့်ဆရာက တော်တော် လုပ်ချင်နေပြီး မလွတ်တမ်းဆော် တော့မည့် ပုံဆိုတာ သေချာနေပြီ။ ကင်မရာဖရိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကားဆရာတံခါးက ဘယ်ဘက်၊ ကားတိုက်မည့် ဘက်ကို ယူထားတာက ညာဘက်၊ ဒီလောက်နှင့် စိတ်မချရသေး။ ကိုယ့်ဆရာက ပြဿနာအား လုံး သူ့ခေါင်းပေါ်ရောက်တော့မည်။

"ဒီလိုဗျာ... ဟိုလူတွေ့လား၊ မျက်မှန်နဲ့ လည်ပင်းမှာ ဘောပင်က လေးဆွဲထားတဲ့ လူ"

"အဲဒါ...ဒါရိုက်တာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ သူဖျောင်းခနဲ လက်ခုပ်တီးတာနဲ့ ခင်ဗျားပြေးတော့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားကို အချက်ပေးတာ"

"OK...ဘယ်ဘက်ကို ပြေးရမှာ လဲ၊ ဘယ်အထိလဲ"

"ဒီဘက်ကိုကွာ...ဟောဒီဘက်၊ ဘယ်အထိလဲဆိုတော့ မျက်စိတစ်ဆုံးသာပြေးတော့"

Camera နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ မန်နေဂျာ အသက်ရှူကြပ်ပြီးထွက်သွားရ၏။ ကိုမျိုးမင်းလက်ခုပ်တီးမှ Cut မှ ပြေးချင်လျှင်ပြေးပေတော့။ ရိုက်ကူးရေးကို ဘာမှ ပြဿနာမတက်နိုင်တော့ပြီ။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

'Action' ဆိုသည် နှင့် ဆေးရုံထဲမှ ဆုပိုပိုအောင် ပြေးထွက်ကာလာ၏။

ရှုတင်ကားနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်ကာ လဲကျသည် ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာထပြေးသည် ။ ကား Timing ကိုက် နေရာအတိအကျ မောင်းဝင်ကာလာ၏။ ထိုးလဲကျကာ သွေးအိုင်ထဲ ရောက်သွားသည် ။ ဆုပိုပိုအောင် ကုန်းရုန်းကာ ထသည် ။ နာကျင်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ သွေးရူးသွေးတန်းမျက်ဝန်းများ ။ ပြီးတော့...နာကျင်ဝမ်းနည်းစွာ တစ်ချက်အော်သည် ။ ပြည့်တန်ဆာမကလေး AIDS ဖြင့် ဘဝဆုံးနေသော်လည်း သူမမသေချင်သေး။ အားလုံး... ထို Action မှာ ငေးကြောင်မိန်းမောနေကြသည် ။ ထို့နောက် နာကျင်စွာအော်ဟစ်ကာ၊ သွေးအိုင်ထဲ ပစ်ကာလဲကျသွားသည် ။ ကိုမျိုးမင်း လက်မြောက်တက်ကာလာ၏။ ဆုပိုပိုအောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် တွန့်ကာနေသည် ။ ကိုမျိုးမင်း နှုတ်ခမ်းတွေကိုစု လက်ဝါးနှစ်ဖက်မြှောက်ထားရာမှ နှုတ်ခမ်းတွေ မာခဲကာ အားပြည့်လာသည် ။ ဆုပိုပိုအောင်ခန္ဓာကိုယ်က သွေးအိုင်ထဲ လဲကျငြိမ်သက်သွားသည် ။ စီးကျနေသောသွေးများ ...။

ဖျောင်းခနဲလက်ဝါးရိုက်သံတစ်ချက်...

ကားတံခါးဖွင့်သံ ဝုန်းခနဲနှင့် ငြိမ်သက်ကာငေးကြည့်နေကြသော လူ

အုပ်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ဖိနပ်များကို ကိုင်ကာ
လူတစ်ယောက်ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးကာသွား၏။

ကိုမျိုးမင်း ကြောင်ကာလှမ်းကြည့်သည် ။ ရိုက်ကွင်းထဲမှာ အာရုံလုံး
ဝရောက်နေသော လူတွေလည်း လန့်ဖျပ်ကာလှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဘာဖြစ်
တာလဲ... ဘယ်သူလဲ၊ ဆူညံကာသွား၏။

ကားဆရာက ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်ပြေးသ
ည် ။ ပြေးသည် မှ ရိုက်နေသည့် ကားလမ်းတစ်ဆုံး။ ပြေးနေသည် မှာ ရို
က်ကွင်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ပုလင်းခွံလောက်သာ သူ့ကိုမြင်ရတော့သည်
အထိကိုပြေးသည် ။ မောသော်လည်း သူမရပ်။ သူ့နောက်ကျောကို ကင်
မရာဖြင့် ရိုက်နေကြပြီ။ မော၍ ရပ်လိုက်လျှင် သူတန်းလန်းကြီး
ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ သူသေလုမြောပါး အသက်လုပြေးရသည် ။ Acting
ကိုမရ၍ မဖြစ်။ ပီပြင်စေရမည်။ ပြေးထား...ပြေး...ပြေး... ပြေးရင်း ကျ
တ်သွားသည့် ပုဆိုးကလေးကိုပင် လက်ကလေးနှင့် မကာ
မနိုင်တနိုင်ပုံပြေးလိုက်သေးသည် ။

မန်နေဂျာ ရှင်းပြသဖြင့် ရိုက်ကွင်းကလူတွေ ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြသ
ည် ။ သွေးအိုင်ထဲလဲနေသော မင်းသမီးပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာရယ်ရ၏။

ကားဆရာ ပြန်ရောက်လာတော့ ကြည့်နေသည့် လူတွေရော၊ ဗီဒီယို
အဖွဲ့ကပါ သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးကြ ရယ်ကြသည် ။ သို့သော်... သူ့ဘာမှ မ
သိ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွဲကာနေ၏။ အမောကမပြေသေး...။

"ဆရာ... ရရဲ့ လား၊ ပီပြင်ရဲ့ လားဆရာ..."

အမောမပျောက်သေးသည့် မေးသံကြီးကြောင့် ကိုမျိုးမင်းလည်း ရင်
တွင်းဖြစ်အသံကို နားလည်အားနာကာ ကားဆရာကို တဟားဟားရယ်
ကာ ပခုံးဖက်ပြီး အားပေးရသည် ။

"ကောင်းတယ်ဗျာ...ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်စီပြင်ပါတယ်ဗျာ။ ထင်တောင်မထင်ဘူး"

လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်၏။

"ကျွန်တော့်ကို လူတွေဝိုင်းရိုက်တာတွေဘာတွေ မထည့်တော့ဘူးလား...ဆရာ"

"ဟာ...မထည့်တော့ဘူး၊ ထည့်လို့ မရဘူးလေ၊ အခုဟာနဲ့ ပဲရပါပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ..."

"နောက်လည်း လိုရင်ခေါ်ပါဆရာ...၊ ကျွန်တော်ရှိတဲ့ နေရာ ဟိုဆရာ သိပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့"

သုံးနာရီကျော်ကြာသော ရိုက်ကွင်းကို ငွေ ၂၀၀/-ပဲ ယူကာ ကားဆရာက ပျော်ရွှင်စွာပြန်သွား၏။ သူ ပြန်သွားတော့ ပြောပြောရယ်ကြရင်း ရယ်ကြရင်း ဘာမှ သိမသွားသော သူ့ကိုသနားလာကြသည် ။

ဪ...အနုပညာကို အချို့ ဒီလိုပဲရူးသွပ်နေကြလေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ လည်း သူ့လိုပဲ ကိုယ်မပါတဲ့ အခန်းကို ဘယ်လောက် ပြေးခဲ့ပြီးပြီလဲ...။

တွေးနေမိပါသည် ...။

* * *

ဒါမစားနဲ့

သရုပ်ဆောင်ပညာဆိုတာ ရိုးရိုးကလေး ပြောရရင်တော့ ဟန်လုပ်ရတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်... ဘယ်လိုဟန်လုပ်ရတာလဲဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မှာ ပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်အတိုင်း ကိုယ်ကအနီးစပ်ဆုံးတူနိုင်အောင် ဟန်လုပ်ရတာပါ။ သာမန်အချိန်တွေမှာ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပျော်နေ၊ ဒေါသထွက်နေ၊ ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်နေ၊ စိတ်ညစ်ခြောက်ခြားနေတဲ့ ပုံစံမျိုးကို မီးတွေအများကြီးထိုး၊ လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ကိုယ်ကလုပ်ရတာပါ။

တကယ်... ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ ကိုယ်ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျမိတဲ့ အခါ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာကိုတောင်မှ သတိမထားမိတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုကြေကွဲဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျရတာမျိုးကို ကြည့်ရတဲ့ လူ မြင်ရတဲ့ လူခံစားသွားရအောင် သရုပ်ဆောင်ဖို့ ကျတော့ တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝအတိုင်း အနီးစပ်ဆုံး တူအောင်ပေါ့လေ...။ ငိုတယ်ဆိုတာ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အတွက် မခက်ပေမယ့် ဇာတ်ကွက်နဲ့ လိုက်ဖက်ပြီး သဘာဝကျကျ over မဖြစ်အောင် ငိုဖို့ ကျတော့ မလွယ်တာအမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်တို့ ဆီမှာ လည်း ရုပ်ရှင်သင်တန်းကျောင်း၊ ရုပ်ရှင်တက္ကသိုလ်တွေဘာတွေ အခုမရှိသေးတော့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်

က် ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ လေ့လာစရာတော်တော်ရှားပါတယ်။ ဆရာမြတ်လေး
ရေးနေတဲ့ ရုပ်ရှင်အကြောင်း ဆောင်းပါးမျိုးတွေ အများကြီးလိုတယ်။
တကယ်သရုပ်ဆောင်ခဲ့၊ ဖြတ်သန်းခဲ့၊ အကယ်ဒမီတွေဘာတွေရခဲ့တဲ့ ဝါ
ရင့်နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေကလည်း ကိုယ်ဖြတ်သန်းမှုနဲ့ သရုပ်
ဆောင်ပညာကို စာအုပ်တွေဘာတွေရေးရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပါပဲ။ ရှိသ
င့်ထွက်သင့်တဲ့ အကျိုးပြုစာအုပ်မျိုးတွေပါ။

ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ချာတိတ်တွေက ကျွန်
တော့်ကို ဘာစာအုပ်ဖတ်ရမလဲလို့ မေးခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာ
ညွှန်ရမှန်းမသိဘူး။ ရှိတဲ့ စာအုပ် သုံးလေးအုပ်ကျတော့လည်း ရုပ်ရှင်စ၊
ပေါ်တာ တို့ ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဘယ်ကားတွေ ဂန္ထဝင်မြောက်အောင် ဘယ်
လိုရိုက်ခဲ့တယ်တို့ ၊ Camera Work တွေနဲ့ ဒါရိုက်တာ အတွက်ပဲရှိတာ။
ဒါတောင် သုံးလေးအုပ်ပါ။ ဟိုးတုန်းကအဖြူအမည်း
နိုင်ငံတကာကားကြီးတွေအကြောင်း ရေးထားတာပဲရှိပါတယ်။

Acting ကို နားလည်အောင် ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို
နားလည်အောင်ရေးထားတဲ့ စာအုပ်မျိုး ကျွန်တော်မညွှန်နိုင်ပါဘူး။ ဒီ
တော့ အဲဒီလိုမေးလာတဲ့ လူတွေကို တိုက်ရိုက်ရဖို့ မညွှန်နိုင်ပေမယ့် တ
ကယ့်အနုပညာပါတဲ့ စာကောင်းပေမွန်တွေဖတ်ဖို့ စာအုပ်နာမည်တွေ
ကျွန်တော်စုထားရယ်။ ဘာသာပြန်တွေရော၊ ပင်ကိုရေးတွေရောပေါ့
လေ...။

အဲဒီစာအုပ်တွေဖတ်...။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာ စကားလုံးကို အရုပ်နဲ့ ပုံ
ဖော်ခံစားကြည့်တာပဲ။ အဲဒီလို ခံစားရင်း အနုပညာရဲ့ အခြေခံတွေကို
သိ လာပြီး အနုပညာကို ခံစားတတ်လာတဲ့ အခါ အနုပညာဓာတ်ခံနဲ့ ကို
ယ်နဲ့ ရင်းနှီးလာတဲ့ အခါကျတော့မှ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အနုပညာအကြော

င်းကို ဆင့်ပွားတွေးယူပေါ့။ တကယ်တော့ သူတို့ လို အခုမှ သရုပ်ဆောင်
ဖို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေတင် မကဘူး၊ လောလောဆယ် သရုပ်ဆောင်
နေတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေပါ အချိန်ကလေးပေးပြီး စာဖတ်ကြရင်
ပိုပြီးကောင်းပါတယ်။

လူများကို အနုပညာထုတ်ပေးမယ့်လူဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အ
နုပညာပြန်ထည့်ဖို့ လိုကိုလိုအပ်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်မှ မဟုတ်ဘူး ၊
အနုပညာကို ဖန်တီးတဲ့ လူတိုင်း စာဖတ်သင့်တယ်။ ဖတ်လည်း ဖတ်ကြ
ပါတယ်။

တစ်ခါတော့ မင်းသမီးတစ်ယောက်က စာဖတ်တော့ ဘာအိုက်တင်
တွေ တတ်လာမလဲတဲ့ ။ တော်တော် ဖြေရှင်းရခက်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ စာ
ဟာ တိုက်ရိုက်ပေးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အကြောဆေးသွင်း
သလို စာဖတ်ရုံနဲ့ ချက်ချင်း ဘာမှ မရနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စာဟာ ဖတ်ပါ
များ လာတဲ့ အခါ လူ့စိတ်ရဲ့ အခြေခံတွေကို ညှိပေးပါတယ်။ ခံစားတတ်
လာတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာတယ်။ နားလည်သဘောပေါက် လွယ်
လာတယ်။ ကိုယ်ကြုံရတာထက် ပိုသိလာ၊ ပိုမြင်လာနိုင်တယ်။
ဆင့်ပွားပြီး ဖန်တီးတတ်လာတယ်... စတဲ့ အချက်တွေကို ပေးနိုင်လိမ့်မ
ယ်ထင်ပါတယ်။

သိပ်ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်ကို ဖတ်ဖူး
ရုံနဲ့ တော့ အဲဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်အတွ
က် စာဖတ်နာတဲ့ အခါ ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်မှုကို ကိုယ် ထိန်းတတ်လာတ
ယ်။ လိုသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခိုင်းလို့ ရလာနိုင်တယ်။ ဇာတ်လမ်းရဲ့ သ
ဘောကို တခြားလူ မြင်တာတွေထက် ပိုမြင် လာနိုင်ပါတယ်။ စာဖတ်ခြ
င်းဟာ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အကျိုး မမဲ့စေပါဘူး။

ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုကို စိတ်ဝင်စားပြီး လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ လူငယ်တွေ တော်တော်များများ နဲ့ ဆုံရတဲ့ အခါ စာဖတ်တဲ့ လူ သိပ်မရှိပါဘူး။ နောက်ပိုင်း လူငယ်ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ဖတ်လာတာကိုတွေ့ရတယ် ။ တချို့က ရုပ်ရည်သင့်တင့်ရင်၊ ငွေကြေးအနည်းငယ်တောင့်တင်းရင် လူများ လုပ်သလိုလုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတာများ ပါတယ်။ အဲဒီအချက်တွေဟာ အခြေခံတောင်မှ မလုံလောက်သေးပါဘူး။

သရုပ်ဆောင်ရရင် မနေနိုင်တော့လို့ ဆိုပြီး သရုပ်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာနဲ့ အနုပညာကို သေသေချာချာလေ့လာ...၊ ရသမျှ ဗဟု သုတတွေ၊ အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်ကားတွေ၊ စာတွေအားလုံး ဖတ်မှတ်လေ့လာပြီး ရုပ်ရှင်လောကကို ကိုယ်ခံအားအပြည့်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဝါသနာရှင် သရုပ်ဆောင်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။

ပြီးတော့...လာသမျှ လူအတော်များများ ဟာ သရုပ်ဆောင်ချင်တာထက် မင်းသမီး၊ မင်းသား လုပ်ချင်တဲ့ လူကများ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ သရုပ်ဆောင်မယ်ဗျာ... ဆိုတဲ့ လူမျိုး တော်တော်ရှားတယ်။ ကိုယ့်ရုပ်ရည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အခြေအနေနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက သာမန်၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခြေခံက ဘာမှ နားမလည်၊ ငွေတစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းသားလုပ်ရင် သုံးလေးကား ငွေမကုန်သမျှ ရိုက်ပြီးတော့ပြီးသွားမှာ ပါပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိတဲ့ လူ သန်းလေးဆယ်ကျော်က နှစ်သက်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို လွယ်လွယ်ကလေး သိနိုင်ရက်နဲ့ မသိကြတာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အချက်ပါပဲ။ လာသမျှတွေ့သမျှ မင်းသမီး၊ မင်းသားပဲဆိုတော့ ကျွန်

တော်တို့ ဆီမှာ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ အမေ၊ အဖေ၊ ညီမ၊ သူငယ်ချင်း၊ ပြိုင်ဘက်လုပ်မယ့် သရုပ်ဆောင်အတော်ရှားပါတယ်။ အဲဒီလိုအခန်းမျိုးက များများ ပါပြီးသွားရင် မင်းသား၊ မင်းသမီး မဖြစ်နိုင်ကြတော့လို့ ပါ။

ကျွန်တော်ဆက်ဆံရတဲ့ တခြားအသိုင်းအဝိုင်းက အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောကြတာတစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကားတွေ အရေးများ တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလုပ်ကြတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေက အသက်ကြီးနေကြလို့ ပါ။ 'မင်းတို့ ကွာ... လူ မရှိကြတော့ဘူးလား' တဲ့ ။ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရပါတယ် ။ 'ဟုတ်ကဲ့... မရှိပါဘူးခင်ဗျာ' လို့ ။

'ဦးလေးသား ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုရင်ရော မင်းသားရဲ့ သူငယ်ချင်းနေရာက ဦးလေးထည့်မလား...' ဆိုတော့သူလည်း ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။ အခုတော့ ရုပ်ရှင်သင်တန်းကဆင်းတဲ့ သရုပ်ဆောင်လူငယ်တွေ ရှိလာလို့ နည်းနည်းအဆင်ပြေစ ပြုလာပါတယ်။

Hollywood မှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ဦးရေလေးသိန်းကျော်ရှိတယ်လို့ ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ အများ ဆုံးမှ လူ ၂၀၀၀ ပါပဲ။ လောကတစ်ခု၊ ကဏ္ဍတစ်ခု တိုးတက်ဖို့ မှာ အရည်အချင်းပြည့်မီတဲ့ လူတွေအများကြီးလိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ဈေးကွက်ဝင်တဲ့ မင်းသား လေးငါးလက်၊ မင်းသမီးဆယ်လက်လောက်နဲ့ မနေမနား တဂျိမ်းဂျိမ်းရိုက်နေရတာပါ။ မင်းသား၊ မင်းသမီးအပြင် ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ အဖေ၊ အမေတွေဆိုလည်း ဒီလူတွေပါပဲ။ တစ်ခါတလေ သည်းခံတတ်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် ခံနိုင်ရည် အားကောင်းတဲ့ မြန်မာပရိသတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်ရေးမယ့်အကြောင်းက ကားကြီးတစ်ကားရိုက်ရင်း သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် လွဲခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းလေးပါ...။ အဲဒီမှာ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ Side Part က သူဌေးနေရာက သရုပ်ဆောင်ရတာပါ။

သူဌေးမှ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးပေါ့လေ...။

အဲဒီသူဌေးက အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းသူဌေးကိုဖိတ်ပြီး ဇိမ်နဲ့ အရက် သောက်ကြတဲ့ အခန်းကို ရိုက်မှာ ပါ။ ဇာတ်အရ ဆိုရင်တော့ သူကမင်း သမီးနဲ့ မင်းသား ဇာတ်ကောင်တွေကို ဒုက္ခပေးရမယ့်သူဌေးဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်မှာ အရက်သောက်ရင် ပုလင်းထဲရေထည့်သောက်ပြီး မူးရတာများ ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ Restaurant တွေ ဘာတွေမှာ ရိုက်ရင်တော့ ဘီယာတွေဘာတွေ တကယ်ချကြတာပေါ့ဗျာ ။ ရေသောက်ပြီးတော့ မူးကြရတော့ Acting တွေက Over တွေဖြစ်တာများ ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရက်ဝိုင်းတွေ တော်တော် များများ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို မူးတဲ့ ဝိုင်း တွေဖူးတာတော် တော်ရှားတယ်။ ထားပါတော့လေ... မြန်မာပရိသတ်ကလည်း အရက်ပုလင်းကြီးချပြီး အရက်သောက်ပြီဆိုရင် အာလေးလျှာလေးကြီးနဲ့ ပြောမှ အရက်သောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတာကိုး...။ အပြင်မှာ ဒီလိုမဟုတ် တဲ့ အရက်ဝိုင်းတွေ တွေဖူးပေမယ့် ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဒီလိုမူးမှ မူးတာပဲ၊ မရဘူး။

ဒါရိုက်တာက သူဌေးသောက်တဲ့ ဝိုင်းဆိုတော့ ဇိမ်ခံတာ သိပ်အာလေး လျှာလေးကြီးနဲ့ Over မလိုချင်ဘူးပေါ့လေ။ ပြီးတော့ သူဌေးတွေ သောက်မယ့် အရက်ဆိုတော့ ပုလင်းအဖြူကြီးချ ရေထည့်ပေးလို့ လည်း မရဘူးဆိုတော့ ရှုတင်အိမ်က ဝီစကီပုလင်းကြီးကို Lipo ကို ရေနဲ့ ရော ထည့်ပြီး ပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက အမြည်းပါ။ ဘာ

အမြည်းနဲ့ ကောင်းမလဲပေါ့။ ရိုက်တာက နေ့မဟုတ်ဘဲ ည (၁) နာရီ လောက် ရှိပြီ၊ အမြည်းကဝယ်ရင် မြို့ထဲသွားရမှာ ဆိုတော့ ဒါရိုက်တာ က လွယ်အောင်ပဲ စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။

ရှုတင်အိမ် ရေချိုးခန်းထဲက ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာ အဖြူရောင် အတုံး ကိုယူ ချစ်လို အပြားလေးတွေ လှီးပြီး ချပေးလိုက်တယ်။ သရုပ်ဆောင်ရ မယ့် သူဌေးကြီးတွေကိုတော့ လူရှေ့မှာ မို့ မပြောတော့ဘူး...။ ရှုတင်မန် နေဂျာက ချစ်ပန်းကန်ကလေး ချပေးရင်းနဲ့ 'အဲဒါ မစားနဲ့ ' လို့ ပဲ မှာ ထားတယ်။

ရီဟာဇယ်လုပ်တော့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်က ချစ်ပန်းကန်ကို လက်လှမ်းပါတယ်။ ဒီတော့ ဒါရိုက်တာက လှမ်းအော်ပြီး သတိပေးတယ်။ အရက်သောက်မယ်၊ စကားပြောမယ်၊ ပန်းကန်ထဲက အမြည်းကိုမ နှိုက်နဲ့ ပေါ့။

အဲဒီမှာ အပြောခံရတဲ့ သရုပ်ဆောင်က နည်းနည်းရှက်သွားပုံ ရပါတယ်။ သိပါတယ်ဗျာ...ဟန်လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော် မစားပါဘူးလို့ ပြန်ပြော ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မခံချင်ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ရှုတင်မန် နေဂျာကလည်း မစားနဲ့ ၊ ဒါရိုက်တာကလည်း မစားနဲ့ ၊ ပြီးရင် သူတို့ စားမှာ မို့လို့ လား။ ဒီအခန်းဟာ သူဌေး အရက်သောက်တဲ့ အခန်းပဲ။ သ ရုပ်ဆောင်ရင်း ချစ်စားတာ သဘာဝကျအောင် စားတာဘာဖြစ်လဲ။ အမှ န်ဆိုရင် ဘဲကင်တို့ ဘာတို့ တောင် ပါသင့်တာပေါ့လေ...။

သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ချစ်ပန်းကန်ကို တေး ထားလိုက်တယ်။

သူ့ဆီမှာ ကလည်း ပိုင်တဲ့ အကွက်တစ်ကွက် ရှိထားတယ်။ ရုပ်ရှင် ကားကြီးဆိုတာ ဖလင်က တော်တော် တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ ရိုက်ချိန်

လေး မိနစ်တစ်ဦးကို သုံးသောင်းလောက်တန်တယ်။ ဒီတော့ ရီဟာဇယ်ပြီးလို့ ရိုက်တော့မှ သူ ယူစားမယ်...။ အဲဒီကျရင် ဒါရိုက်တာ ကလည်း ချစ်တစ်ပန်းကန်နဲ့ ဖလင်တစ်ဦးကိုလဲပြီး သူ့ကို Cut အော်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့လေ... အပိုင်ပဲပေါ့။

ဒီအခန်းမှာ သူပြောရမယ့်စကားက တော်တော်ရှည်ပြီးများ ပါတယ် ။ ဒီတော့ ရီဟာဇယ် လေးကြိမ် လောက်လုပ်ရတယ်။ ရီဟာဇယ်မှာ သူ က ပန်းကန်ကို လှည့်တောင်မကြည့်ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာက သူ့ကို အရက် သုံးကြိမ်သောက်ခိုင်းထားတယ်။ ဘယ်စကားမှာ အရက်ခွက်ကိုမမယ်၊ ဘယ်စကားမှာ အရက်ကိုမြို့မယ်၊ အသေးစိတ်ကအစ ဒါရိုက်တာ စိတ် တိုင်းကျတော့မှ ရိုက်ဖို့ စပါတယ်။

Action ဆိုကတည်းက သူက ဝီစကီကို မြို့သောက် ခွက်ကိုချပြီး စ ကားစပြောပါတယ်။ OK ပေါ့။ တစ်ခါ ငါးသုံးလုံးတစ်လိပ်ထုတ် မီးညှိပြီးဖွာတယ်။ သူ့စကားဆုံးတော့ တခြားလူစကားကို နားထောင်ရ င်း ပြီးပြီး ဝီစကီခွက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး မြို့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို မစသေးဘဲ ချစ်ခွက်ကို သူကြိုတင်စိတ်ကူးထားတဲ့ အတိုင်း ဒုတ်အချွန် ကလေး မပြီး လေးငါးခုထိုးပြီးယူတယ်။ ဒါရိုက်တာ အံ့သြသွားတာကို ကင်မရာဘေးမှာ သူမြင်ပါတယ်။

သူ့ကိုပြောတဲ့ စကားကို သူဌေးကြီး Acting နဲ့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး ခေါင်း ညိတ် နားထောင်ရင်း ချစ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်မြို့တဲ့ အခါကျမှ သူ့မှားပြီ ဆိုတာကို သူသိလိုက်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာက ဘာကြောင့် မစားခိုင်းတာ လဲဆိုတာ သူသိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့်...သူ့ Acting ကောင်းပါတယ်။ ဟန်မ ပျက် ဆက်ဝါးပြီး သူ့စကားကို အမှားအယွင်းမရှိပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ထဲမှာ သူဝါးနေရတဲ့ ဆပ်ပြာတွေက တံတွေးနဲ့

ရောပြီး ထိန်းမရတော့ဘဲ စကားပြောရင် အမြုပ်တွေ ထွက်လာတယ်။ ကြိုးစားပြီး ထိန်းပေမယ့် မရတော့ပါဘူး။ ဘေးက အတူသရုပ်ဆောင်ရ တဲ့ လူတွေလည်း ကြောင်ကုန်တယ်။ ပါးစပ်ထဲက ဘာတွေ ထွက်ထွက် လာတာလည်း ပေါ့။ ကြည့်နေတဲ့ လူတွေလည်း ကြောင်ကုန်တယ်။ သူ့ကြောင့် ဖလင်မဆုံးရအောင် သူ့မျက်နှာကို အတင်းပြုံးပြီး ပြောပေမ ယ့် မရတော့ဘူး။ ဒါရိုက်တာရော၊ သိတဲ့ လူတွေရော တဟားဟား အော် ရယ်ပြီး Cut ပစ်လိုက်ရတယ်။

Cut ဆိုတဲ့ အသံ ကြားကြားချင်း သူ့အတင်းထပြီး ထွေးထုတ်ရင်း ဗ လုံးဗထွေးနဲ့ အော်ပါတယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မပြော...၊ ဒါဆပ်ပြာဆိုတာ ဘာလို့ ..."

ဒါရိုက်တာကလည်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အတော်ကြာကြာ ရယ်ပါတယ်။ ဖလင်ဆုံးသွားတာကိုတောင် ဒေါသ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့ဒုက္ခကို တွေ့ပြီး ရယ်ဖို့ ပဲသိပါတော့တယ်။

"ငါပြောသားပဲ...၊ အဲဒါ မစားနဲ့ ဆိုတော့ မင်းကသိပါတယ်မစားပါ ဘူးဆို"

ရှုတင်မန်နေဂျာကလည်း ...

"ကျွန်တော်လည်း အစ်ကို့ကို မစားနဲ့ လို့ ပန်းကန်ချတုန်းကမှာ တာ ပဲ"

"အဲဒါ ပြောပါလားကွ...၊ ဆပ်ပြာလို့ ပြောပါလား"

သူလည်း ဒေါသလည်း ထွက်၊ မစားနဲ့ ဆိုတာကို သူ့အပိုင်ကြံပြီး စား မှန်းလည်း လူတွေသိသွားတာဆိုတော့ တော်တော်လည်း ရှက်သွားပုံရပါတယ်။

"ကဲပါကွာ... ခဏရပ်ပြီးတော့ တစ်ခုခု သွားဝယ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သူလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီ ထင်ပါရဲ့ "

ဒါရိုက်တာစကားဆုံးတော့ လူတွေ အုန်းခနဲ ထပ်ရယ်ကြပါတယ်။

ရှုတင်မန်နေဂျာက သွားဝယ်ပြီး တကယ့်အစားအသောက် စစ်စစ် တွေနဲ့ သူဌေးခန်းကို ပြန်ရိုက်ရတယ်။

ဒါရိုက်တာက ခုနကရှက်သွားတဲ့ သူ့ကို ချောတဲ့ သဘောနဲ့ ဘဲကင် တို့ တကယ့်ချစ်တို့ နဲ့ ပြန်ရိုက်တာပါ။ ရီဟာဇယ်ပြန်လုပ်တော့ သူ့အမြဲ ညည်းပန်းကန်ကို လုံးဝမနှိုက်တော့ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာက...

"ဟေ့လူ... အမြည်းလေးဘာလေး စားဦးလေဗျာ..."

...ဆိုတော့ လူတွေ အုန်းခနဲ ရယ်ကြပြန်ပါတယ်။ သူတကယ်ရှက်ပြီး မစားလို့ နောက်ဆုံးမှာ ဒါရိုက်တာက သရုပ်ဆောင်တာ သဘာဝကျဖို့ သူ့ကိုတောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ စားခိုင်းရပါတယ်။

တစ်ခါတလေ တော်တော်မထင်မှတ်တာတွေ လွဲတတ်၊ ဖြစ်တတ်ကြ ပါတယ်။

အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသူက မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်)ပါ။ အ မှတ်တရ ကျွန်တော်ရေးပါတယ်။

ဆပ်ပြာစားတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးတာကြောင့် သူ့ကိုလည်း ရေးမယ့်အကြောင်း မပြောမိတာကြောင့် နာမည်ထည့်မရေးတော့ပါဘူး။

သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

